

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 3 жовтня 2013 року № 40 (515)

САНКЦІЇ, ЯК ПРОВОКАЦІЯ ПРОТИ УКРАЇНИ

27 вересня дисциплінарний комітет ФІФА (Міжнародна федерація футбольних асоціацій) застосував санкції проти України, не маючи для цього, як вважають і вболівальники, і спортивна громадськість України, жодних підстав. За рішенням ФІФА наступний вибірковий матч до ЧС-2014 у Харкові проти команди Польщі збірна України проведе без глядачів. На стадіоні будуть присутні футбольні команди, преса та дві сотні польських вболівальників. Крім цього, Федерацію футболу України оштрафовано на 45 тисяч швейцарських франків, а стадіон "Львів-Арена" дискваліфіковано на відбіркові матчі за участю національної збірної до 2018 року.



Українських уболівальників звинуватили не то в нацизмі, не то в расизмі, який начебто ті проявили під час матчу Україна – Сан-Марино, що відбувся шостого вересня на стадіоні "Львів-Арена". Присутні на ньому представники органу контролю FARE (футбол проти расизму в Європі) начебто помітили численні порушення з боку українських фанів, як-от червоно-чорний прапор, портрети Степана Бандери та Романа Шухевича, герб засновника Львова Данила Галицького, який у хворобливій уяві "контролерів" асоціювався з логотипом дивізії "СС-Галичина", як і речівка фанатів, що закінчувалася словом "зіграй!" – з нацистським кличем "зік хайль".

Оскільки звинувачення не лізуть в жодні ворота, то найперше в голову спадають такі висновки: або FARE має недобросовісних консультантів, або це заздалегідь продумана провокація. У Львові, де фанати мають репутацію чи не найінтелігентніших уболівальників в Україні, сприйняли з обуренням такі злісні звинувачення. Їх спростував і міський голова Андрій Садовий. Під час скрупульозного вивчення відеозаписів матчу українська сторона виявила підозрілу групку з десятка людей, яких систематично бачать на стадіонах українських міст і поведінка яких не відповідає етичним нормам пристойного товариства. Вони були і на трибунах "Львів-Арени", і їх старанно фіксували деякі телекамери. Чи часом не FARE? До речі, асоційованими членами цієї контролюючої структури є три українські громадські організації. Керівник однієї з них – Конгресу національних громад України – Йосип Зісельс заявив, що їхньою думкою з приводу матчу ніхто не цікавився, а звинувачення на адресу наших фанатів не витримують жодної критики, про що Конгрес зробив відповідну заяву. З'ясувалося, що серед трьох асоційованих членів, вигулькнула четверта організація, офіційний сайт якої так і не вдалося знайти... Окремі персоналії із FARE "ідентифіковано", як цілком можливих провокаторів.

Закінчення на 2-й стор.

ОФІЦІЙНО

ПОЛІТИЧНІ ІГРИЩА – НЕ ДЛЯ СПОРТУ

Заява Конгресу Українських Націоналістів

Санкції ФІФА щодо України – не що інше, як намагання "третіх" сил використати спорт у брудних політичних ігрищах. Залякування світової спільноти привидом расизму й неонацизму в Україні є черговою спробою дискредитації нашої держави перед європейським співтовариством напередодні підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС.

Докази, які було надано ФАРЕ як прояви расизму у Львові, непереконливі, а винесене покарання вражає невідповідністю до "провини" українських вболівальників. Окрім цього, Міжнародна федерація футболу хибно трактує символіку національно-визвольної боротьби українців як образливу й дискримінаційну. Так, до такої символіки у ФІФА зараховують червоно-чорний прапор, а також портрети лідерів українського визвольного руху ХХ століття Романа Шухевича та Степана Бандери.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що червоно-чорний прапор на українських трибунах жодним чином не може ображати почуття європейців чи інших народів світу. Адже він є офіційно зареєстрованим Міністерством юстиції України як прапор політичної партії Конгрес Українських Націоналістів, яка є прямим спадкоємцем ОУН(р) – організації, що боролась в часи Другої Світової війни проти двох тоталітарних режимів – радянського й нацистського. Ми наголошуємо, що не існує жодного рішення суду, включно з Нюрнберзьким трибуналом, яке б довело причетність ОУН та УПА й особисто Степана Бандери до колаборації з нацистами. Окрім цього, Указом Президента України Віктора Ющенка вояків ОУН-УПА було визнано борцями за волю України, а Степанові Бандері й Роману Шухевичу посмертно присвоєно найвище звання держави – "Герой України".

Прикро усвідомлювати, що міжнародні спортивні організації втягуються у геополітичні ігри не дружніх Україні держав і стають знаряддям у руках нечистих на руку політиків. Виникає питання, чи може бути випадковим той факт, що претензії до України з боку ФІФА виникли після того, як одним із офіційних партнерів цієї організації в проведенні змагань став російський "Газпром"?

Сьогодні щонайменше дивною є позиція МЗС України, який намагається стати понад конфліктом. Українські дипломати, влада й опозиція мають усвідомлювати, що під загрозою – репутація України як цивілізованої європейської держави. Тому ми закликаємо Міністерство закордонних справ втрутитись у ситуацію й не допустити дискредитації України напередодні саміту ЄС у Вільнюсі.

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів


АНОНС

ПЕРЕДПЛАТІТЬ ТИЖНЕВИК "НАЦІЯ І ДЕРЖАВА" НА 2014 РІК

Дорогі друзі!

Перше число видання Конгресу Українських Націоналістів "Нація і держава" побачило світ 10 років тому – 14 жовтня 2003 року. У газеті, окрім інформації про діяльність партії, друкуються аналітичні матеріали на гуманітарну та соціально-економічну тематику, історичні матеріали тощо.

Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2014 рік. Наш передплатний індекс 09715

Передплатна вартість тижневика:
на 1 місяць – 9 грн. 36 коп.
на 3 місяці – 27 грн. 48 коп.
на 6 місяців – 53 грн. 31 коп.
на 12 місяців – 105 грн. 42 коп.

Вказана кінцева передплатна вартість видання, яка враховує його вартість з доставкою та вартість приймання передплати.

Передплату на часопис "Нація і держава" можна оформити у будь-якому поштовому відділенні міста, району, селища міського типу чи села. Передплатити наше видання через Інтернет можна на сайті ДП "Преса" www.presa.ua за допомогою сервісу "Передплата On-line".

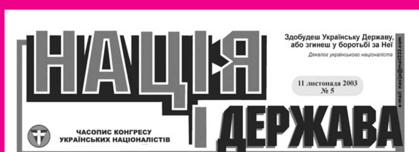
Нагадуємо, що також продовжується передплата газети "Нація і держава" на листопад і грудень 2013 року.

Передплатіть газету для себе, своїх рідних та друзів, зробіть внесок у розвиток української патріотичної преси.

Редакція газети "Нація і держава"









ПРОВОКАЦІЯ

САНКЦІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

"Сьогодні організацією FARE в Україні керує такий собі лідер лівацького руху Павло Клименко. Він же є членом профспілки "Захист праці". А профспілку "Захист праці" очолює Олег Верник, який має серйозні зв'язки російським ФСБ. І от тут ми говоримо про свідому провокацію, яка, можливо, мала місце на львівському стадіоні", – заявив в ефірі 5 каналу народний депутат Ігор Мірошниченко.

Зрештою, що це провокація, в якій не обійшлося без російських спецслужб, ми й не сумнівалися. Якщо врахувати, що віднедавна Газпром став ледве що не офіційним спонсором ФІФА, то все складається. Розклад простий. Як і мета – очевидна. Дискредитувати в очах України та світу Львів – європейське місто, де так прагне проводити футбольні матчі збірна України, бо відчуває сердечну і толерантну підтримку львівських уболівальників, протиставити і посварити його з Харковом, фанати якого вже не зможуть бути присутні на матчі з Польщею, насамкінець, настирливо втлумачувати ЄС, що українських "неонацистів" не гоже брати в сім'ю європейських народів. Схоже, зіграли роль і газпромівські гроші. Адже звинуватити Україну в тому, чого в нас апріорі не існує, непросто. Ще складніше добитися дискримінаційного рішення ФІФА, дисциплінарний комітет якої мав би не лише довіряти тенденційним тлумаченням записних провокаторів, а й вислухати другу сторону.

Щоб захистити правду, до штабу ФІФА мали б податися не лише керівники Федерації футболу України, а й представники "правлячої" більшості. Спростувати звинувачення українців у неонацистських симпатіях для влади було б не складно, якби... 148 нардепів від КПУ, Партії регіонів і виплеканих "Батьківщиною" позафракційних декілька місяців тому офіційно не звернулися в парламент сусідньої країни із проханням затаврувати українців, як нелюдів, які 70 років тому чинили геноцид проти поляків, а тепер відроджують нацизм, расизм і антисемітизм в Україні. У кожній іншій державі зрадників, які звели наклеп на свій народ, однозначно притягнули б до відповідальності, але не в нас. Влада, яка на той час саме витинала циганську халяндру перед Кремлем, на знак згоди з пасквілянтами голосно мовчала. СБУ шукала та не знайшла складу злочину в діях запроданців, а парламентська опозиція, наче нічого не сталося, зливалася з ними в екстазі в "північних боях" на телеефірах. Чи бодай хтось із опозиціонерів відчував огиду та сором, коли через кілька днів після доносу один із підписантів пасквіля Володимир Олійник менторським тоном повчав їх, як і всіх українців, як нам жити і куди йти далі? Я – відчувала. Та не лише до Олійника, а й до так званих опозиціонерів, які толерантно слухали "бредні" зрадника. То навіщо, скажіть, ФІФА шукати контраргументи, якщо третина парламенту потрактувала українців, як зоологічних расистів? Їх таки варто відправити – ні, не у штаб ФІФА, а до Львова, на ту ж "Арену", аби пояснили жителям європейського міста свої біологічні потреби наклепу. А далі, після того, як відмиються, нехай їдуть у Європу. Не поїдуть: кишка тонка. А почуття сорому та відповідальності їм невідоме.

Одна надія на Віктора Федоровича, який під час чергової зустрічі із підопічними пасквілянтами в доступній для їхніх мізків формі пояснить, що оббріхувати державу і строчити на неї доноси – не по-джентльменськи, ну, а хто не згодний чи не второпав, нехай вийде геть...

Марія БАЗЕЛЮК

ЦИВІЛІЗАЦІЙНИЙ ВИБІР

МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ ОБУМОВЛЕНО ЇЇ ІСТОРИЧНИМ КОРІННЯМ

Звернення Церков і релігійних організацій до українського народу щодо дискусії про європейські цінності в Україні

Шановні співгромадяни! Будучи невід'ємною частиною українського суспільства та відчуваючи духовний обов'язок і громадянську відповідальність, вважаємо за необхідне звернутися до вас з приводу європейської інтеграції України та поділитися деякими своїми міркуваннями.

Історично так склалося, що від давніх часів український народ був частиною європейського цивілізаційного простору. У зв'язку з Європою, її духовною, культурною, освітньою, правовою традицією будувалося наше суспільне і державне життя.

Зараз Україна стоїть перед вибором шляху свого дальшого розвитку. На нашу думку, майбутнє України природно обумовлене нашим історичним корінням – бути незалежною державою в колі вільних європейських народів.

Переконані, що цей вибір не є і не може вважатися протиставленням України нашому історичному сусіду – Росії. Адже її державність, історія та культура теж тісно пов'язані з Європою. Сподіваємося, що російський народ і держава визнаватимуть і поважатимуть право України, як незалежної держави, обирати власний шлях у майбутнє – так само, як Україна визнає і поважає незалежність і суверенітет Російської Федерації.

Цілком зрозуміло, що сучасна об'єднана Європа має не лише здобутки. Чимало в ній того, що потребує змін чи виправлення – так само, як і наш український дім. Традиційні релігійні, культурні, сімейні та моральні цінності, на яких століттями ґрунтувалося життя народів Європи, – дорогоцінний скарб, який ми повинні цінувати, спільно берегти, захищати і примножувати. Знаємо, що у цій справі в Європі в нас є багато однодумців, з якими ми готові об'єднати зусилля.

Сподіваємося, що через суспільну дискусію Україна обере для себе найкращий шлях розвитку. Ми ж будемо молитися, щоби Всевишній дав мудрість і правителям, і всьому народу та допоміг зробити правильний вибір. До такої молитви закликаємо і всіх наших вірних.

З повагою –
Патріарх ФІЛАРЕТ (Денисенко), Предстоятель Української Православної Церкви Київського Патріархату;
Митрополит ВОЛОДИМИР (Сабодан), Предстоятель Української Православної Церкви; Верховний Архієпископ СВЯТОСЛАВ (Шевчук), Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви; В'ячеслав НЕСТЕРУК, Голова Всеукраїнського союзу об'єднань євангельських християн-баптистів;
Михайло ПАНОЧКО, Старший єпископ Церкви християн віри євангельської України;
Архиєпископ Петро МАЛЬЧУК, глава Комісії з питань відносин між державою і церквою Римо-Католицької Церкви в Україні;
В'ячеслав ГОРПИНЧУК, Єпископ Української Лютеранської Церкви; Уланд ШПАЛІНГЕР, Єпископ Німецької євангелічно-лютеранської Церкви України;
Яків Дов БЛАЙХ, Головний рабин м. Києва та України Об'єднання юдейських релігійних організацій України; Муфтій Ахмед ТАМІМ, Голова Духовного управління мусульман України.
Київ, 30.09.2013 р.

ПОГЛЯД

ПРОФЕСОР ШЕВЕЛЬОВ І УКРАЇНСЬКА АЛЬТЕРНАТИВА ВАНДАЛІЗМОВІ

Заява консисторії Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви

Знищення меморіальної дошки одному з найвідоміших харків'ян XX ст., визначному філологові, професорові Юрію Шевельову стало промовистим символом сучасної культурної ситуації в місті, яке протягом XIX-XX ст. мало славу одного з найбільших наукових, літературних, освітніх центрів України. Славу Ґерострата здобули не тільки невідомі вандали, що на очах перехожих на центральній вулиці міста опівдні 25 вересня 2013 р. розбивали меморіальну дошку. Славу Ґерострата поділили чиновники та депутати міської ради, котрі приховували своє невігластво й зневагу до наукової інтелігенції Харкова за брутальними образами опонентів і повторенням заяложених стереотипів совєтської пропаганди.

Попри свою скандальну сенсаційність, черговий випадок санкціонованого владою вандалізму не вніс нічого принципово нового в образ сучасного Харкова, що його панівні клани прагнуть перетворити на безбарвне провінційне місто без історичної пам'яті, без свідомості своєї ідентичності. Війна з українською культурною спадщиною проводиться тут систематично, сполучаючись із нищенням пам'яток минулого, зелених насаджень, незалежного підприємництва, медіа-простору. Культурі "слобожанських Афін" з Григорієм Сковородою, Грицьком Основ'яненком, Дмитром Багалієм, Юрієм Шевельовим протистоїть злочинна субкультура, удекорована Леніним, Постишевим, маршалом Жуковим і "отцем Федором" із роману Ільфа і Петрова.

Клир і миряни Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви з болем сприйняли брудну хвилю образ на адресу дорогої для нас людини. Адже перший повоєнний приїзд до Харкова проф. Юрія Шевельова організувало наше Харківське крайове братство апостола Андрія Первозваного. Професор Шевельов, належачи до Української Православної Церкви в США, був близький до патріарха Мстислава. Згодом, перебуваючи в Харкові, професор не забував відвідати наші храми. Зрештою, значна доля коштів на виготовлення дошки була зібрана в громадах Харківсько-Полтавської єпархії. Але було б легковажністю звузити сенс вчиненого місцевими вандалами до знущання над пам'яттю заслуженої людини. Наклепницька кампанія, в якій взяли участь вищі чиновники області й міста, – це виклик автохтонній культурній традиції Слобожанщини та творчому, науковому, політичному середовищу, яке прагне її розвивати.

Саме слабкість і порізненість цього середовища провокує зневажливе ставлення до його цінностей. Адже не секрет, що встановлення меморіальної дошки було використане окремими амбітними особами для самореклами, супроводжувалося конфліктами. Добре відомі імена осіб, які, викликаючись представляти патріотичні українські кола Харкова, охоче беруть участь у провокаційних заходах і кампаніях дискредитації опозиційних політиків. Не маючи масової підтримки, кожна національно-демократична партія або організація воліє вшановувати пам'ятні дати у вкрай вузькому колі своїх прихильників. Численні ініціативи Церкви для консолідації української громади Харкова довкола спільних проектів досі не знайшли адекватного відгуку.

Професор Шевельов закликає нас захищати не його самого – він уже не потребує нашого захисту. Зрештою, його потужний науковий талант й іронічний стиль мислення підносять нашого видатного земляка незмірно вище за сучасних геростратів. Пам'ять про Юрія Шевельова вимагає від української громади Харкова подолати містечкові чвари й претензії окремих осіб на лідерство, мобілізувати свої сили, консолідуватися в захисті культурної спадщини та своїх громадянських прав, боронитися не лише від відвертих ворогів, а й від прихованих провокаторів. Юрій Шевельов навчає нас шанувати один одного, цінувати минуле задля майбутнього, розуміти інтеґральну роль Церкви в історії самозбереження української нації. Харківська українська громада матиме майбутнє тільки тоді, коли навчиться виявляти й берегти свої творчі сили, любити один одного, бути солідарною, мужньо та злагоджено відповідаючи і на руйнівні акції вандалів, і на інформаційні атаки наклепників. "Сам же Господь наш Ісус Христос і Бог Отець наш, що нас полюбив і дав у благодаті вічну потіху та добру надію, нехай ваші серця Він потішить, і нехай Він зміцнить вас у всякому доброму ділі та в слові!" (2 Сол. 2:16,17).

† Ігор
архиєпископ Харківський і Полтавський

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Ярмолінський Олег	(067) 702-63-37
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 34-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЗАЯВА

Відтепер захисту потребує честь Харкова



Нас глибоко вразило рішення про демонтаж і брутальне знищення меморіальної таблиці на честь великого українського і світового вченого Юрія Шевельова. Ці події є виявом вражаючого войовничого варварства. Так діють або фашисти, або бандити – примітивні і нахабні невігласи з патологічною ненавистю до будь-яких символів знання, історії чи культури.

Честь Юрія Шевельова не потребує захисту. Відтепер захисту потребує честь Харкова. Нам дуже боляче бачити культурну та інтелектуальну катастрофу, яка розгорнулася в цьому дорогому для нас і всієї країни місті. Ми закликаємо харківську громадськість принаймні словом висловити свою незгоду з діями керівників місцевої влади, які вже давно є гірким посміховищем для світу.

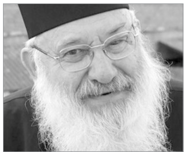
Пам'ять про Юрія Шевельова буде неминуче відновлена в Харкові. Але намарно переконувати в цьому тих обмежених і наляканих чиновників, які навіть не усвідомлюють принизливості свого становища.

Ми, натомість, закликаємо всіх харків'ян та українських громадян не миритися з правлінням агресивного хамства ані в Харкові, ані в усій державі й усвідомити власні сили та здатність захистити спільну національну і культурну гідність.

В'ячеслав Брюховецький, Богдан Гаврилишин, кардинал Любомир Гузар, Іван Дзюба, Мирослав Маринович, Мирослав Попович, Євген Сверстюк, Вадим Скуратівський, Ігор Юхновський

ДУМКИ З ПРИВОДУ

Блаженніший Любомир: "Не маємо причин боятися євроінтеграції"



Сьогодні нас страшать, що якщо Україна зблизиться із Західною Європою, то опиниться в небезпеці втратити духовні цінності, якими ми жили впродовж століть і якими хочемо жити й надалі. Чи справді такий закид достатньо виправданий? Чи справді це повинно було б нас знеохотити від зближення, об'єднання – головно духовно – із Західною Європою? Нема сумніву, що в Західній Європі сьогодні не все так гарно розвивається, як би хотілося. Отже, здавалося б, є певне оправдання страшити нас. Але як справді виглядає Західна Європа?

В Європі минулих сто років створились дуже небезпечні течії: нацизм, фашизм і комунізм. Однак, Західна Європа, яка витворила ці напрями, знайшла у собі і силу їх позбутися. Те, що характеризувало Німеччину в гітлерівські часи, на сьогодні перестало бути тривогою, перестало існувати. Те саме спіткало і фашизм в Італії. Як так сталося, що ці дві диктатури зникли? Завдяки чому вони перестали існувати? Хто їх цього позбавив? Відповідь одна – самі ж люди, серед яких ці жахливі диктатури і розвивалися. Народи, які, з одного боку, були творцями, а з іншого – і жертвами цього, зуміли позбутися цих жахливих систем.

Сьогодні в Західній Європі також існують подібні течії, головно морального характеру, які є властиво руйнівними для суспільства. Нас же залякують, що, наближаючись до Західної Європи, ми приймемо ці течії. Об'єктивно цитують, що у Франції парламент прийняв закон, який дозволяє одностатеві спілки, навіть називає їх подружжями. Справа справді виглядала б небезпечною, але є певний факт, який чомусь нерадо цитують. Йдеться про те, що у відповідь на таке рішення парламенту півтора мільйона громадян Франції протестували на вулицях своїх міст. Ми повинні розуміти, що їхній парламент не є остаточним словом про стан душі французького народу. Адже на вулиці вийшло тих півтора мільйона людей, і саме вони засвідчили про духовний стан французів. Щось подібне сталося в Італії, де старалися заборонити згадувати Бога у державних школах. І як наслідок, не тільки Церква, а й народ запротестував.

Немає потреби заперечувати, що існують погані течії в Західній Європі. На жаль, Європа, яка виросла на християнських засадах і духовних цінностях найвищого розряду, сьогодні має такі прояви. Але з іншого боку, не можна забувати, що ці народи, як і останні сто років, мають у собі духовну силу. Тому не треба надмірно боятися.

Не кажу, що маємо приймати все те, що приймає Західна Європа. Ми мусимо бути критичними: глядіти з розплющеними очима і відкритими умами на те, що діється. Але абсолютно не треба впадати у надмірний страх, немовби зближаючись із Західною Європою, ми наближаємось до нашої духовної руїни. **Якщо ми будемо шанувати ті духовні цінності, які є в нашому народі, – то не маємо причин боятися євроінтеграції.**

ПОЗИЦІЯ

Євген Сверстюк: "Зупинити агресію позавчорашніх"



Зараза російського комунофашизму іде в Україну через харківську браму. Справджується колишнє побоювання Черчілля, що в майбутньому фашисти діятимуть під іменем антифашистів. Нагадаємо, що головне у фашизмі – то брутальні методи, обман і брехня.

Фашизм знищує уявного ворога, особливо носія культури. Фашизм, помножений на комунізм – то особливо агресивна сила. Український центр Міжнародного ПЕН-клубу уже звертався з заявою 9 вересня цього року про наміри харківської адміністрації зірвати меморіальну дошку відомому вченому-славістові, професорові і почесному доктору багатьох західних університетів, людині дуже шанованій науковою і культурною громадськістю України. Сьогодні цей намір уже реалізовано за розпорядженням харківських градоначальників, які перекреслили попередні наміри міської влади.

Звичайно, йдеться не про "нові факти колабораціонізму" професора Шевельова, їх замінено вигадками з досьє КГБ. Нині їх переказувати сором. Юрій Шевельов залишив свої спогади, де з граничною одвертістю описано його побут під час німецької окупації. Щоравда, він ставить знак рівності між совєтською і нацистською окупацією. І ще в ті часи прирівнює Сталіна до Гітлера. Власне, та послідовна правдивість ученого зі світовим іменем поставила його на особливий список у КГБ, а тепер ФСБ, а відповідно і харківських градоначальників. Серед усіх викривачів російського імперіалізму професор Шевельов найбільше тримається науково-фактологічного ґрунту, і тому визнаний усіма російськими спецслужбами ворогом.

У Харкові зблоковані професійні "антифашисти" кинули виклик українській громадськості, особливо культурній громадськості Харкова. Очевидно, не так через покійного вченого, як задля протистояння суспільним настроям у час обговорення європейського вибору України.

Характерно, що та війна ведеться фашистськими методами і навіть фашистською мовою: імена активних громадян пишуться з малої літери і вживаються до них такі означення, які вживали большевики до ворогів народу напередодні арештів.

Громадянське суспільство у Харкові занадто слабке. щоб протистояти зблокованим силам бюрократичної мафії. Харківські правозахисники і культурна громадськість потребують допомоги з боку людей доброї волі, які розуміють, що і комунізм. і фашизм добровільно не сходять з історичної сцени навіть після банкрутства. Вони відкривають нові фронти і мобілізують усі засоби позавчорашнього дня. Необхідна активна згуртована протидія здорових сил суспільства і міжнародної громадськості, щоб дати їм належну оцінку і дати відчути, що їхні часи війни проти народу минули. То наша велика ганьба, що 20 років після поразки комунізм аґонізує у непристойних формах розперезаного хамства і цинічної зневаги до громади, до культури, зрештою, до Української держави, яка ганебно терпить зневагу.

ПОКЛИК СУМЛІННЯ

ЗВІЛЬНИМО ХАРКІВ ВІД ОКУПАЦІЇ ДОБКІНА І КЕРНЕСА

В ефірі Шустер-лайф Кернес обмовився по Фрейду про Шевельова: "Оккупационный Харьков ему ничего простить не может..." Тобто десь на рівні підсвідомості вони з Добкіним розуміють, що репрезентують у нашому місті окупаційну владу, яка зросла на підґрунті вуличної злочинної субкультури, приправленої махровими радянськими ідеологемами Леніна, Постишева, Касіора і маршала Жукова…

Представники Харківської територіальної громади, які сприймають Харків у форматі не так "першої столиці", як "слобожанських Афін" з Григорієм Сковородою, Грицьком Основ'яненком, Дмитром Багалієм, Юрієм Тевельовим, підготували Звернення з вимогою звільнити Харків від окупантів.

Пану Президенту України
В.Ф.Януковичу
Народним депутатам України

ЗВЕРНЕННЯ

Ми, харків'яни, прихильники різних політичних поглядів та ідеологічних уподобань, представники різних професій та вікових категорій, глибоко обурені політикою голови Харківської обласної державної адміністрації М.М. Добкіна та Харківського міського голови Г.А. Кернеса щодо недопущення вшанування пам'яті вченого із світовим ім'ям, харків'янина Ю.В. Шевельова у рідному місті.

Вважаємо, що такі дії свідчать про:

– *Антиукраїнський характер* дій харківської влади. За останні роки Харків зажив "славу" міста, де "невідомими" послідовно знищуються пам'ятки української історії та символи державної незалежності. Місцева влада неспроможна покарати винних. Або не хоче.

Знищення меморіальної дошки Патріарху УГКЦ Йосипу Сліпому у 2008 та 2010 роках, розташованої на будівлі колишньої пересильної в'язниці, а тепер Відділу ДАІ Ленінського РВ ХМУ ГУМВСУ в Харківській області, знесення "невідомими" Пам'ятного знаку УПА (розташованого за 100 метрів від Київського районного відділу ХМУ ГУМВСУ в Харківській області) у 2006 року, його викрадення знову ж таки "невідомими" в ніч з 25 на 26 квітня 2013 року залишилися нерозкритим. Знищення "невідомими" у накидках КП "Жилкомсервіс" (зафіксоване на відео журналістами) через 40 хвилин після прийняття рішення Харківської міської ради про скасування дозволу щодо встановлення меморіальної дошки всесвітньовідомому вченому Ю.В. Шевельову, вочевидь, також поповнить категорію "нерозкритих".

Як апофеоз, через два дні, 27 вересня 2013 року, "невідомі" викрадають зображення герба України із каменя на честь проголошення незалежності України в саду імені Т. Шевченка (розташованого за 10 метрів від міліцейської будки). Очевидно, щоби ні в кого не виникало сумнівів, що в Харкові – неукраїнська влада.

Якщо містом правлять "невідомі" – навіщо нам така влада? Чи все ж таки, "невідомі" усім відомі?

– *Безвідповідальний та непрофесійний* характер дій харківської влади, яка скасовувала 25 вересня 2013 року на сесії Харківської міської ради рішення своєї міської комісії з питань топоніміки та охорони історико-культурної середи від 25 травня 2011 року про встановлення меморіальної дошки Юрію Шевельову.

Скасування рішення відбулося через два роки після схвалення та вже після його фактичного виконання: зібрання громадськістю Харкова, шанувальниками творчості Ю.Шевельова з України коштів на виготовлення меморіальної дошки, її виготовлення та встановлення 3 вересня 2013 року на фасаді будинку № 17 по вулиці Сумська.

Неспроможність відповідати за власні рішення – характерна ознака чинної влади.

– *Неетичний характер* дій харківської влади. Публічне використання головою Харківської обласної державної адміністрації М.М. Добкіним на власній сторінці у Твіттері таких висловлювань на адресу Ю.В.Шевельова, як "фашисткий мерзавец" і "предатель", по-перше, свідчать про відповідний рівень особистої культури та ерудиції чиновника, по-друге, про порушення вимог щодо етики державного службовця, передбачених статтею 5 Закону України "Про державну службу" та Загальних правил поведінки державного службовця, та по-третє, присвоєння собі функцій правосуддя, навішуючи образливі ярлики на власну втіху.

Саме з деетизації влади починався нацистський режим в Німеччині.

– *Антиєвропейський характер* дій харківської влади.

Брутальне знищення меморіальної дошки Ю.Шевельову відбувалося 25 вересня, в день, коли Президент України на 67-й щорічній Генеральній асамблеї ООН у Нью-Йорку повідомляв її представникам про доленосний для нашої держави європейський вибір.

Провокативне розпалювання громадянської ворожнечі з надуманих приводів, показова демонстрація неприйняття в Європейському Союзі етичних моделей поведінки регіонального чиновництва, постійна апеляція до радянського та російського імперського минулого, спонукає до висновків про цілеспрямований характер дій харківської влади.

По-перше, дій, спрямованих на зрив підписання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом у листопаді 2013 року.

По-друге, дій, що перебувають у руслі політики Російської Федерації, спрямованої на протидію європейським прагненням України.

Політичний вибір – це особиста справа громадян М.М.Добкіна і Г.А.Кернеса, але антиукраїнська політика голови Харківської обласної державної адміністрації та Харківського міського голови – це питання національної безпеки.

Пане Президенте, вимагаємо від Вас скористатися повноваженнями, наданими Вам ст. 106 Конституції України, п. 5 ст. 9 Закону України "Про місцеві державні адміністрації", та припинити повноваження голови Харківської обласної державної адміністрації Добкіна М.М.

Також звертаємося до народних депутатів України звернути увагу на ситуацію, що склалася в м. Харкові, вжити усіх законних засобів, спрямованих на подолання бездіяльності місцевих правоохоронних органів та припинення антиукраїнських дій з боку "невстановлених осіб" та місцевої влади.

ГОЛОС СВОБОДИ

БРАВО, БАТОНО САААКАШВІЛІ!

25 вересня 2013 року – запам'ятаймо цей день. З найвищої трибуни міжнародного співтовариства – з трибуни 68-ї сесії Генеральної асамблеї ООН на весь світ пролунав голос правди і свободи про найстрашнішу загрозу для миру і демократії – Росію Путіна з її чітко визначеним курсом на поневолення народів шляхом відновлення імперії. Видатний державний діяч, людина честі і відваги, Президент Грузії Міхеїл Саакашвілі виголосив промову, значення і резонанс якої можна порівняти хіба що з Фултонською промовою Вінстона Черчілля та "крилатими словами" Рональда Рейгана про СССР як "імперію зла".

Людям, які ніколи не жили ні в СССР, ні в країнах Варшавського договору, відразу не збагнути звироднілу політику Кремля, від якої застерігає людство Саакашвілі. Хіба можна осягнути здоровим глуздом започатковані Москвою концтабори для підданих і розстрільні завдання для "братніх" республік, відповідно до яких вбивали тисячі "ворогів народу", а місцеві сатрапи просили "підвищити план" ще й ще? Чим, як не моральним виродженням, можна пояснити політику Кремля щодо тотального винищення українців, як нації, – спочатку масові розстріли інтелігенції, далі – пекельна смерть для селянства – Голодомор-геноцид?

Помиляється той, хто думає, що в психології російських зверхників щось змінилося. Терор – державна політика Кремля – нині, як і за сталінських часів, затребуваний. У XXI столітті феесбешні кілери вбивають Олександра Литвиненка в Британії, а Зелімхана Яндарбієва в Катарі, як їхні попередники – енкаведисти 75 років тому вбили Євгена Коновальця в Роттердамі. А російські контрактники в Чечені стріляють у голови немовлят із вигуком "Вирастет – бандит будет" з таким же ентузіазмом, як у 40-х роках минулого століття опричники Берії розстріляли на Івано-Франківщині юнацький Різдвяний вертеп.

Неугодних Москві гебістська агентура вбиває, отруює, тероризує за наказом свого головнокомандувача. Ними керує не так політична доцільність, як генетичний страх перед вільними народами, перед безстрашними людьми. Тому від тепер – якщо не раніше – Міхеїл Саакашвілі поза всяким сумнівом перебуває в зоні ризику – під прицілом кілерів ФСБ, в арсеналі якого – "набір" страт – від полонію-210 до вибухівки, від інспірованих самогубств до авіакатастроф. Тож якщо Саакашвілі "несподівано і невиліковно" захворіє або його авто раптом протаранить "фура", то, приміром, у мене не буде жодного сумніву чиїх рук це справа. Помста зі страху притаманна ницим людям. А Путін шляхетними якостями ніколи не був обтяжений.

Провокації Кремля проти новопосталих після розвалу СССР держав, про які говорив з трибуни ООН Президент Грузії, застосування до них насильства, примушування до "єднання" в імперському новоутворенні – Євразійському союзі обурюють українців, грузин, молдаван, усіх, хто не хоче бути васалом Москви. Та відверто і чесно з трибуни ООН заявив про це тільки Міхеїл Саакашвілі. Він виступав не лише в обороні Грузії, а й усіх донедавна поневолених Росією народів. За що ми, українці, для яких свобода є найвищою цінністю, а честь Батьківщини – понад усе, щиро вдячні батоно Саакашвілі. На жаль, серед сучасних політиків не так багато таких, кого ми можемо, як Міхеїла Саакашвілі, назвати людиною вчинку. Тож грузини мають усі підстави пишатися своїм Президентом, який назавжди ввійде в історію Грузії, як видатний реформатор і державний діяч.

"Це був сильний виступ", – так оцінив промову М.Саакашвілі посол США в Грузії Ричард Норланд і погодився з його критикою Росії щодо її поведінки на окупованих грузинських територіях. Американський дипломат висловив захоплення мужністю Президента Грузії щодо визнання своїх помилок на цій посаді.

Усім людям доброї волі найбільший оптимізм вселяє його переконання, що "російський проект (Євразійського союзу) приречений на провал, бо жодна імперія не має сьогодні шансів стати життєздатною". Браво, батоно Саакашвілі!

Марія БАЗЕЛЮК

"РОСІЯНИ ПАМ'ЯТАТИМУТЬ ПУТІНА ЯК ПРИМАРУ ЧАСІВ ІМПЕРІЇ, КОРУПЦІЇ, НЕСВОБОДИ"



Промова Президента Грузії Михайла Саакашвілі на 68-й сесії Генеральній Асамблеї ООН

Для мене велика честь знову представляти свою країну в цій організації. Протягом минулих десятиліть, як я вже колись говорив, Грузія пройшла шлях від занепаду до демократії з ринковою економікою. Ми повною мірою відчули і всі труднощі, і позитивні моменти, у нас були і прориви, і помилки. Але світ зміг збагнути, якою ціною нам дісталася свобода країни. Сьогодні я прошу вас знову почути голос нашої нації, яка поважає політичні, релігійні та соціальні відмінності людей, для того, щоб разом прийти до свободи. Це голос, який, незважаючи на всі проблеми, і на всі ті труднощі, з якими нам ще доведеться зіткнутися, сповнений надії.

Я дивлюся на світ сьогодні і розумію, що цей голос надії необхідний. Оптимізм початку 90-х, коли демократичні і ліберальні цінності поширювалися дуже швидко, коли було відчуття кінця історії, коли здавалося, що ООН – це душа і серце світу, і коли я був студентом тут, в Нью-Йорку, де проходив практику в ООН, цей оптимізм був зруйнований хвилею скептицизму і песимізму. Світ більше не такий. Права людини переосмислені. І ООН не стало душею і серцем нашої планети. Західна цивілізація, яка колись була тріумфатором, тепер намагається впоратися з глибокою економічною, соціальною та інтелектуальною кризою. У Східній Європі кольорові революції знову стикаються зі своїми супротивниками, яких вони перемогли кілька років тому. На Близькому Сході радісні образи тріумфуючих тунісців, єгиптян змінилися жахливими картинами мертвих дітей в околицях Дамаска. Є безліч приводів для розчарування і втрати ілюзій. Але чи повинен догматичний оптимізм 90-х бути змінений догматичним песимізмом, який вбиває надію?

Чи повинен факт поширення свободи і демократії змусити нас припинити нашу боротьбу, змінити наші погляди і наші принципи? Сьогодні я прийшов сюди для того, щоб поділитися з вами надіями свого народу. І для того, щоб говорити від імені свого народу про неприйняття цього всеосяжного фатального песимізму. Я тут для того, щоб звернутися до тих, хто вагається і сумнівається. І якщо західна модель несучасна, то чому мільйони поляків, румунів, естонців і чехів так вітають приєднання до НАТО? І чому мільйони українців, грузин і молдаван стукають у двері Євросоюзу? Якщо свобода нині не в моді, то як ми можемо говорити про те, що тунісці змінили карту світу? Ні, історія не прийшла до кінця в 1989 або 1991 році, і вона ніколи не закінчиться. Свобода – це досі рушійна сила історії. Чоловіки і жінки в усьому світі хочуть жити в свободі. Але питання таке: будемо ми акторами чи глядачами в цій конфронтації?

Шановні делегати! Як я вже говорив, багато східноєвропейських країн приєдналися до європейського вільного і демократичного співтовариства, але вони постійно наражаються на погрози і залякування. Вірменію змусили підписати договір про вступ до Митного союзу, який не в інтересах вірмен і нашого регіону. Молдова перебуває в стані блокади. Україна постійно під атакою. Азербайджан стикається з надзвичайним тиском. А Грузія окупована. Чому ? Тому що імперія намагається відновитися у межах своїх колишніх кордонів. Слово "межі" в даному випадку, звичайно, є не зовсім точним. Ні Російська імперія, ні Радянський Союз, ні Євразійський союз ніколи не мали меж. У них були лише околиці. І сьогодні я говорю від імені цих "околиць".

На відміну від більшості росіян, уряд цієї країни не зацікавлений в тому, щоб у їхніх сусідів була стабільна ситуація. У країнах, які розташовані навколо Росії, завжди повинно бути неспокійно – ось чого хоче Кремль. Там заперечують саму ідею сильного уряду сусідніх країн. У Грузії, Україні або Молдові намагаються враховувати інтереси Росії. Я ніколи не був прихильником того, що французи називають " Ле ланг де буа " – тобто, лити воду. Але мій другий термін зараз добігає кінця, і я розумію, що саме зараз мені треба відверто сказати про це. Постараюся бути конкретним.

Як ви думаєте, чи хоче Володимир Путін беззастережного тріумфу Вірменії над Азербайджаном, наприклад? Ні. Це зробить Вірменію занадто сильною і потенційно занадто незалежною. Думаєте, що протилежний варіант розвитку подій – тобто домінування Баку над Єреваном – задовольнить Москву? Звичайно, ні. Нинішнє піднесення модернізованого Азербайджану – це справжнє жахіття для російських лідерів. Ні, вони не хочуть, щоб хтось взяв верх, тому що сам конфлікт – це їхня мета. Бо саме конфлікт змушує і ту, й іншу сторону перебувати в стані залежності і блокує їх інтеграцію в Європейське співтовариство.

Думаєте, що електоральна поразка сил Помаранчевої революції в Україні змусила Кремль пом'якшити політику щодо цієї країни? Якраз навпаки. Уряд, який очолює Віктор Янукович, перебуває під постійною атакою. Торгова війна, розв'язана проти України напередодні Європейського саміту у Вільнюсі, стала для Росії інструментом розколу цієї країни.

Сподіваєтеся, що Кремль погодиться обговорити процес деокупації Абхазії і Південної Осетії після того, як у Тбілісі зміниться уряд? Абсолютно ні. Анексія грузинських територій російськими солдатами триває. Вчора окупанти знову виселили грузинських громадян зі своїх будинків і сіл, а це ж будинки і села їхніх предків. Все це відбувається в білий день за повної безкарності. Незважаючи на дружелюбні заяви, які зробив новий грузинський уряд за останні декілька тижнів і місяців, російська армія продовжує посилювати свої позиції, розділяючи поселення колючим дротом, погрожуючи нашій економіці, наближаючись до життєво важливого трубопроводу Баку-Супса, а також до головної автодороги Грузії, що ставить під питання всю стабільність нашої держави.

Ворожість Володимира Путіна і його команди до уряду, який я мав честь очолювати упродовж майже 10 років ґрунтується не на особистій ненависті чи культурному неприйнятті. Будь-яке подібне судження по суті є ширмою для прикриття.

Мій попередник, президент Шеварднадзе, є вихідцем з радянської номенклатури. У 90-ті його привели до влади в Грузії за прямої допомоги Росії. Його знають завдяки його радянським дипломатичним поглядам, яких у мене немає. І все одно Росія підірвала його авторитет і навіть робила декілька спроб вбити його.

Мова тут не про Гамсахурдію, Шеварднадзе, Саакашвілі або Іванішвілі. Імена не мають абсолютно ніякого значення, коли ставки такі високі. Це питання про можливість або неможливість існування грузинської держави. Чому? Тому що нинішній уряд Росії чудово знає, що як тільки в Україні, Грузії чи Молдові будуть створені сильні державні системи, в той же момент уряди будуть відображати сподівання своїх народів, які, крім іншого, хочуть бути повністю незалежними і рухатися в бік Європи.

Грузинський досвід успішних реформ і реального функціонування держави може стати справжнім вірусом – вірусом, який пошириться по всьому пострадянському простору, і який, на думку Росії, треба усунути будь-якими можливими способами. Саме тому грузинський народ був змушений зіткнутися з ембарго, з війною, з вторгненням і окупацією. І це все відбувалося, починаючи з 2006 року. Саме тому опір грузинського народу і відновлення грузинської демократії так важливі для всього регіону.

Пані та панове! Спроби перекреслити перспективи Євросоюзу і НАТО в нашому регіоні стають дедалі інтенсивнішими. І у цих спроб є певне ім'я: Росія. Євразійський союз був створений для того, щоб стати альтернативою Європейському союзу. Путін представив його як головний проект свого президентства. Мовляв, європейська та євроатлантична інтеграція займають багато часу, на це потрібні величезні зусилля, іноді може здаватися, що ти йдеш до міражу, тому що загрози можуть бути сильними, а тиск нестерпним, тому що перспективи дуже неясні. Чому не відмовитися від цього?

Сьогодні я б хотів пояснити, чому не треба відмовлятися. Набагато більше наші народи хвилюють соціальні питання і вибір способу життя, ніж міжнародна політика. Наш народ повинен вибрати, чи хоче він жити в світі страху і злочинності, у світі, де переслідують за несхожість, у світі, де опозиція стикається з побоями і вибірковим

правосуддям, у світі, пані та панове, який ми всі прекрасно знаємо, бо всі ми вийшли з нього.

Євразійський союз – це наше недавнє минуле і наше майбутнє, яке було створено колишніми агентами КДБ у Москві. З іншого боку, наші традиції і наші вікові устремління показують нам шлях у інший світ, який називається Європа. Європейські товариства теж не ідеальні, і в разі руху до них, ми також зіткнемося зі страхами, надіями, злістю і ненавистю. Але в цьому випадку меритократія бере гору над непотизмом, толерантність стає фундаментом суспільного життя, сьогоднішні опоненти можуть завтра стати міністрами, а не в'язнями або ворогами, яких треба знищити. Для народів Східної Європи вибір стає настільки очевидним, що кремлівські стратеги, які самі себе називають політтехнологами, вирішили скасувати поняття правди і створюють лише брехню, яку поширюють в Україні, Молдові, Грузії та інших країнах.

Їхні рупори в наших країнах – це свідома чи несвідома п'ята колона – називають Євросоюз інструментом для руйнування людських цінностей, для ерозії національних традицій і для пропаганди ідей ЛГБТ. Дивно, але в останні роки, а може навіть тижні, в Тбілісі, Києві та Кишиневі ми чуємо ту ж шарманку, яку спершу запустили в Москві. Ми чуємо, що наші традиції руйнуються під впливом заходу, що християнські свята скоро замінять гей-паради, а церкви перетворяться на мультикультурні Діснейленди. Ми чуємо, що ось-ось наша традиційна самоідентичність опиниться під загрозою.

Але чи такі ми наївні, щоб вірити в цю брехню? Чи так ми несправедливі до наших предків, щоб вірити у те, що їхню пам'ять можна вшанувати нападами на мечеті і погромами? Треба абсолютно не пам'ятати нашу власну історію, щоб дозволити їй повторюватися безконечно.

Коли ми чуємо брехливі наспіви "православних" у виконанні російських імперіалістів, то невже ми забуваємо про праведний голос патріарха Кіріона який був убитий, або вічний голос Патріарха Амбросія Хелайа, якого катували днями і тижнями тільки за те, що він висловився в Женеві проти вторгнення в його власну країну. Ми що, глухі і не чуємо голосу убитих єпископів і священиків? Ми що, неосвічені, не пам'ятаємо, хто перефарбував наші церкви і стер наші святі фрески? Ми осліпли і не бачимо руйнування наших церков на окупованих територіях? Ми повинні знати свою історію. А вона вчить нас тому, що толерантність – це основа суверенності нашого регіону. Це не тільки моральний обов'язок. Це питання національної безпеки. Ми повинні знати свою історію і розуміти, що старий принцип "Розділяй і володарюй" застосовується сьогодні так само, як і два століття тому.

Дивлячись на наш регіон сьогодні, ті, хто знає історію Кавказу, повинні згадати різанину вірменів і турків у 1905 році, яка була спровокована царським режимом, і порівняти її з конфліктом у Нагірному Карабасі в кінці 80-х. Можна згадати і початок війни в Абхазії на початку 90-х. Тоді грузинські збройні формування отримували зброю від російських солдатів, які фактично керували абхазькими повстанцями. Саме вони знищили будь-яку солідарність між північчю і півднем Кавказу.

Також понад століття тому Росія відправляла грузинських офіцерів воювати з чеченцями, інгушами і дагестанцями. Те ж саме можемо побачити і на інших околицях імперії, наприклад, в історії Польщі або України. Повсюди імперія розпалювала ненависть між пригнобленими народами і розділяла їх стіною фанатичного антагонізму. І ця система, на жаль, працювала. Але що ще більше засмучує, – що система ця працює і нині.

Пані та панове, шановні делегати! Євросоюз – це найбільший політичний успіх останніх десятиліть. Він стоїть на трьох засадах, а саме на трьох запереченнях: заперечення екстремістського націоналізму, який привів Європу до самовбивчих світових воєн і жахіть нацизму, заперечення комунізму, який погрожував поширитися по всьому континенту, і врешті – заперечення колоніалізму та імперіалізму.

Спадкоємцям французької і британської імперій знадобився якийсь час на те, щоб змиритися з третім запереченням, але втрата колоній стала ціною за модернізацію їхньої економіки і розвиток демократії, а також реалізації самого Євросоюзу.

Євразійський союз базується на кардинально інших принципах. Він керується нетерпимістю, колишніми КДБ-шниками і створений для того, щоб відродити імперію. Звичайно, вступити в Євразійський союз дуже просто. Для цього не треба відповідати жодним соціальним, економічним чи політичним критеріям. Насправді, для того, щоб бути колонією, не треба володіти нічим. Єдині вимоги – пасивність і посередність.

З іншого боку, для того, щоб вступити в Європейський союз, немає інших способів, окрім як вживати титанічні зусилля і відповідати жорстким критеріям – тому що ці принципи стоять на чолі всього Союзу. Так що для нерішучих я б хотів підкреслити – вибір наш очевидний саме тому, що ЄС вимагає старань і висуває критерії, і саме тому, що ЄС не хоче поглинати нас. Але є і ще краща причина, яка показує очевидність вибору. Російським проектам судилося провалитися. Жодна імперія зараз не може вижити. І Російська також. Якщо ми звернемося до історії, то побачимо, що Франція і Великобританія втрачали свої колонії не тільки тому, що колонії боролися за свою незалежність, але й тому, що люди в Парижі і в Лондоні переставали вірити в свою імперію. Те ж саме зараз відбувається і в Росії.

Імперська мрія спершу стикається з опором на її околицях. Але, що набагато важливіше, цю "мрію" відкидають і в центрі імперії. Заперечення можна побачити не тільки в масових протестах і зростаючій популярності опозиції у великих містах Росії . Заперечення є і у всеосяжному скептицизмі російських еліт щодо євразійських ідей Путіна.

Люди, покликані служити цій ідеї, самі не вірять в її життєздатність. Відкинута і в околицях імперії, і в її центрі, ця ідея веде до загибелі. Євразійський союз провалиться і у Росії знову будуть кордони, а не окраїни. Потім ця країна почне шукати стабільних відносин зі стабільними сусідами. Потім співпраця прийде на зміну конфронтації. Це все відбудеться набагато раніше, ніж люди думають, і від цього, звичайно, матимуть вигоду околиці, але ще більше – самі люди в Росії.

Імперський проект приречений і абсурдний, бо нинішнє покоління громадян Росії більше за всіх проводить часу в інтернеті. Крах трапиться ще й тому, що нескінченні ресурси газу й нафти скоро зіткнуться з альтернативними газом і нафтою з шельфових родовищ. Крах відбудеться тому, що газом не заміниш модернізації економіки. Крах чекає на Євразійський союз ще й тому, що там корупція і відсутність справедливості. Крах трапиться тому, що цілі регіони Росії потерпають від дискримінації та насильства, бо народи Чечні, Інгушетії, Дагестану, Татарстану та інших регіонів настільки гнані, що вони не відчувають ніяких зв'язків з Москвою. Крах імперій неминучий, тому що люди відчувають незадоволення, страх, ненависть. Крах неминучий, він відбудеться не в наступні десятиліття, а за кілька наступних років.

Через декілька років Володимир Путін залишить Кремль і зникне з російської політики. Громадяни Росії будуть пам'ятати про нього як про примару давно минулих часів – часів імперії, часів корупції та несвободи. Ніхто не знає, буде цей процес спокійним або жорстоким, чи буде наступний глава держави націоналістом чи лібералом, або і тим і іншим, але важливо інше: Росія перестане бути імперією і, нарешті, стане звичайною державою.

Це перспектива, до якої всі ми повинні бути готові. Тим часом, поки наш регіон буде продовжувати залишатися полем битви, нам треба об'єднати свої сили, а не посилювати конфлікт.

У минулому багато лідерів і багато країн зрозуміли, що свобода однієї людини залежить від свободи нації. Так було в Польщі часів Пілсудського, коли в країні під прапори польського прапора незалежності звали всіх ображених людей. Але ніколи наші предки не співпрацювали з потужною силою, яка розуміла стратегічну важливість нашої незалежності. Тепер така сила є і це – Європейський союз.

Незабаром відбудеться Саміт щодо Східного партнерства у Вільнюсі. Я хотів би повторити те, що я вже говорив багато разів за останні кілька років. Запроваджуючи програму Східного партнерства, як відповідь на вторгнення до Грузії в 2008 році, Євросоюз запропонував нашим країнам платформу для співпраці. Ми повинні більше вкладати в цю платформу. Ми повинні розвивати спільні проекти, передусім зосереджуватися на необхідних нам реформах. Тому що реформи означають добробут і незалежність.

Катерина II чудово знала це. Коли Польща почала успішно виконувати свою програму реформування і стала йти слідом за французькими та англійськими просвітителями, Катерина написала секретний лист Фрідріху Великому. Цей лист досі є одним з найбільш вражаючих зразків імперського мислення. Там сказано, що реформи небезпечні і для Росії, і для Прусії, тому що вони зроблять з Польщі справжню державу, і реформи треба зупинити, а на Польщу напасти і до того ж якомога швидше.

Тональність цього листа може здатися знайомою кожному, хто знає, як Володимир Путін ненавидить грузинські реформи останнього десятиліття. Адже вперше в історії незалежна держава будується на території Кавказу, тож реформи треба зупинити, поки вони не принесли щедрих плодів. Така логіка Кремля.

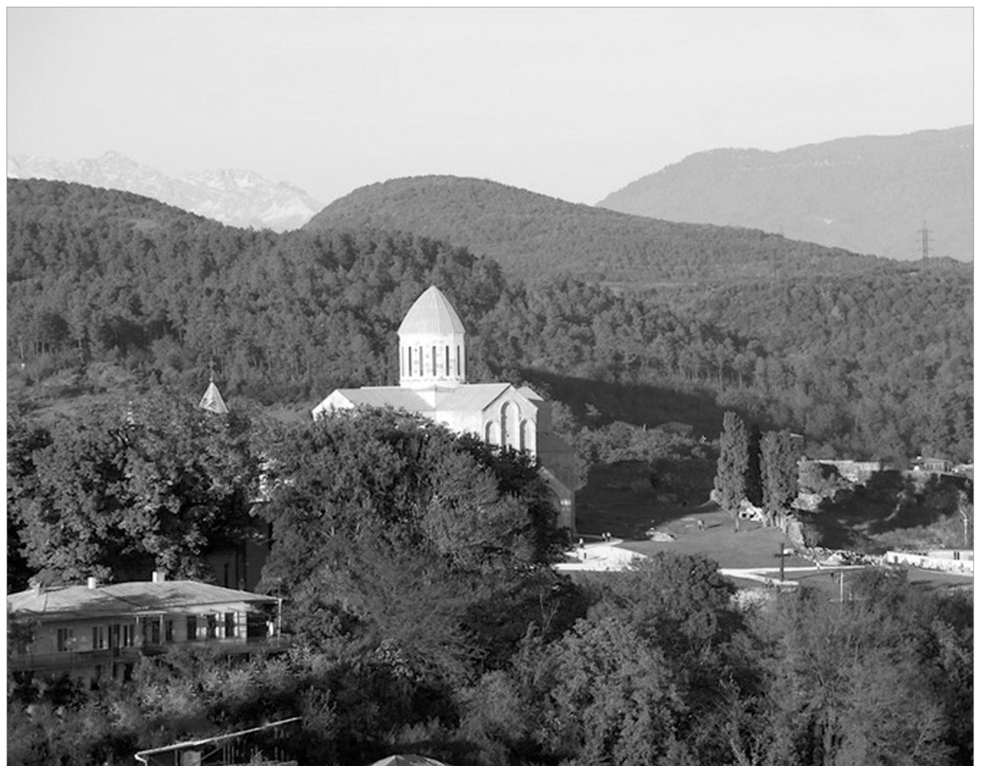
Пані та панове! Єдність має стати нашим правилом у Східній Європі, включаючи розрізнений Кавказ. Я вже говорив про початок війни в Абхазії, але я можу згадати й інші, більш ранні символічні епізоди з кавказької історії. Наприкінці повстання Шаміля проти Російської імперії, після того, як сам Шаміль здався, залишився тільки один чеченський лідер, який продовжував битися – його звали Байсангур. Але і він був поранений і захоплений у полон. Його збиралися повісити, і російські офіцери зібрали дагестанців, щоб ті дивилися на страту. Одному з них було наказано вибити табуретку з-під ніг Байсангура. Так росіяни хотіли стравити народи і розпалити кровопролитну різанину. Бачачи це, Байсангур сам вибив у себе з-під ніг стілець і таким чином вчинив самогубство, хоча це заборонено релігією, але він зупинив ворожнечу двох народів-сусідів.

Лише послухайте, скільки нещасть було у кавказьких націй. Цьому треба покласти край. І саме тому під час свого президентства я запустив кілька проектів, які повинні налагодити відносини між північчю і півднем Кавказу, проекти, спрямовані на освіту і на університетський обмін.

Ми повинні продовжувати робити такі маленькі кроки. Ми повинні бути готовими, коли імперія впаде. Так ми зможемо пережити ненависну спадщину. І ми, народ Грузії, повинні бути готові до часів, коли російські солдати залишать окуповані території, коли Москва піде з Цхинвалі і Сухумі.

Ми повинні бути готові вітати повернення наших співгромадян з Осетії і Абхазії. І ми повинні поставитися до них як до братів і сестер. А не як до ворогів. Ці часи настануть швидше, ніж ми думаємо.

Пані та панове! Мій другий термін президентства наближається до кінця, і я пишаюся тими досягненнями, яких ми добилися. Ми буквально витягли Грузію з пітьми, створили безпрецедентну прозорість у держструктурах, повернули дітей у школи та впоралися із злочинністю серед молоді. Ми наблизили нашу націю до європейської мрії, ми невтомно працювали для того, щоб повернути почуття толерантності в нашу країну, почуття, яке керувало Грузією в минулому.


Храм Баграта в Кутаїсі, Грузія

Ми зробили багато хорошого. Але я розумію, що деякі досягнення далися надто дорогою ціною. У нашій спробі створити нову реальність, що відрізняється від минулих часів, загроз і страхів, ми робили помилки. Іноді ми заходили надто далеко, а іноді недопрацьовували.

Я повністю визнаю свою відповідальність за всі недоробки і турбуюся про тих, хто не отримав у достатній мірі доброго від нашої роботи, і про тих, хто став жертвами наших радикальних методів.

Я б хотів сказати всім громадянам Грузії, всім, хто підтримував нашу роботу, нашу політику, нашу партію, всім, хто був нами незадоволений, – я пишаюся вашою силою й хоробрістю, я поважаю ваші старання.

Ми є і повинні залишатися нацією, яка поважає жертви наших солдатів в Афганістані, нацією, яка сумує за своїми втратами і яка пишається своєю сміливістю.

Ми є і повинні залишатися нацією, яка єдина в нашій історичній долі приєднатися до європейської сім'ї демократичних націй, сім'ї, від якої нас ніколи не відірвати, нашої сім'ї.

Шлях народу Грузії до свободи, національної єдності та європейської інтеграції ще довгий, і я буду продовжувати присвячувати кожен день свого життя завершенню цієї справи. Як гордий син свого гордого народу.



ПАМ'ЯТЬ СТОЛІТЬ

ЯК ПРОЙТИ ДО ЛІТМУЗЕЮ?

До 25-ї річниці заснування Літмузею у Харкові

Місто – Музей

Походжаючи вулицями Харкова, відкриваєш для себе раптом, що чималотаки жило й живе тут цікавих письменників. Вийдеш на прогулянку – і перестріне тебе знаменитість. Поспілкувавшись із котримось сучасним поетом, згадуєш, як у "першій столиці", від лірики невгамовного Володьки Сосюри шаленіли робфаківки. А ще за пару століть перед тим минав міські вулички поет і філософ Григорій Сковорода, занурений у думки про "свою наречену" Біблію.

Хто допоміг Літмузеєві стати на ноги…

На початку шістдесятих років XVIII століття біля брами Покровського чоловічого монастиря часто-густо можна було зустріти Григорія Сковороду. Він працював учителем у Колегіумі, будівля якого була на монастирському подвір'ї. Із 1759 і до 1764 року Сковорода (із перервою в один рік) викладав піїтику, синтаксис та грецьку мову. Викладач оригінально оцінював своїх студентів: "весьма остр", "остр", "звърок острой", "горазда понят", "очень понят", "не понятен", "не годен", "не очень понят", "весьма не понятен", "туповат", "туп", "очень туп", "самая безтолковица". За час викладання філософ надивився на учнів, які нічого не тямили в науках, і написав про це "Басню Есопову". Під її впливом з Колегіуму було одразу виключено 40 "недорослей", котрі "нимало к сему не рожденны, обучалися".

У самого Сковороди, як і у спудеїв, певно, страшенно "тріщала голова" від нескінченних диспутів, що тієї доби щойно входили в моду. Незабаром, через незгоду з режимом навчання, він мусив-таки піти з Колегіуму.

Минуть століття, і навесні 1943-го, перед від'їздом на Захід, у свій останній харківський Великдень, на подвір'ї Покровського монастиря слухатимуть пасхальну проповідь старенького митрополита Феофіла Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ письменники Аркадій Любченко, Олекса Веретенченко, Любов Дражевська, Оксана Соловей, Юрій Шевельов. У перші роки Незалежності троє останніх посутньо допоможуть Літмузеєві стати на ноги, утворивши в діаспорі товариство "Друзі Харкова".

Вертаючись до сковородинівського Харкова, відзначимо, що про новомодні віяння наш "український Сократ" міг відверто поговорити хіба зі своїм приятелем, "хваленим Христом купцем" III гільдії Єгором Урюпіним. Благо, той жив зовсім поряд. Це найстаріший у Харкові приватний будинок на Римарській, 4, що зберігся донині. Та що міг зробити майбутній харківський голова, коли на очах руйнувалися давні слобідські звичаї та впроваджувалися ті, що й досі в моді? Чи не єдина молитва за Харків написана Сковородою: "Місто Захарії так стане, мов сонце ясне" (переклад Леоніда Ушкалова).

Усі маршрути ведуть у Літмузей

Меморіальні дошки на фасадах старих будинків, як підписи під експонатами, збирають до гурту далеких за життєвими відстанями Григорія Квітку-Основ'яненка, Олександра Олеся, Миколу Хвильового, пропонуючи пройтись їхніми щоденними маршрутами і з'ясувати, як жили наші класики, чим займались, як відпочивали, зрештою, про що писали…

Спробуйте поблукати вулицями, майданами, двориками нехай лише центру міста… Долучіться до розмов будівель – свідків епох – і пригадайте разом із ними історії знищених колись по сусідству будинків-привидів… А якщо знадобиться екскурсовод – радо запрошуємо до Літмузею на вул. Фрунзе, 6, у найкреативніший завулок міста.

Тут зберігаються сотні життєписів, книжок і рукописів ваших улюблених авторів. Стильні й інформативні експозиції. І зовсім не зануди – науковці, які з радістю поділяться з вами усім, про що знають самі. Адже не деінде, а саме тут – інноваційно, актуально і не без користі для пам'яті, національно-культурної зокрема, зберігаються, немовби живі, історії про письменників та їхні твори.

Вирушайте на прогулянку й самі переконайтеся, що як до Риму – шляхи, а язики – до Києва, так усі найзаплутаніші в літературних епохах і стилях маршрути приведуть вас у Харкові до Літмузею.

Історія заснування

Запрошення товаришу Іванові Дніпровському на відкриття у Харкові Літературного музею, датоване березнем 1932 року, можна побачити нині в експозиції "Апокриф". Та жодних відгуків у пресі про цю подію так знайдено й не було. Знаємо лише, що базова колекція музею була досить солідною. Книги з автографами, рукописи, фото, а також портрети письменників 1920-х років у виконанні графіка А. Петрицького збирав директор будинку літераторів імені Василя Блакитного М. Лебідь. У часи репресій експонати пропали.

Удруге наміри відкрити Літмузей озвучила Харківська СПУ за часів відлиги. Нарешті з третьої спроби 1988 року ентузіастам-музейникам було таки надане приміщення партноменклатурного готелю для VIP-персон, про минуле якого й досі циркулює багато легенд: і буцім тут





на початку XX ст. жили нащадки О.Пушкіна, а наприкінці XIX-го мешкав із родиною хлібосольний прокурор, у якого на вечірках бував сам автор "Вишневого саду" Антон Чехов. Утім, фактом залишається те, що в літмузейному садку найглибші розкопки виявили пічні кахлі з рослинними візерунками, типові для українських хат XVIII ст. І з цього випливає, що музей стоїть на міцному грунті української національної культури.

Наше літмузейне самовизначення формувалось із відкриття імен та подій епохи "Розстріляного Відродження". Підготовка першої масштабної експозиції "Українська Голгота", відкритої восени 1991 року, супроводжувалась ломкою й кардинальними світоглядними змінами в нашій свідомості. І це не могло не позначитися на особливому драматизмі виставки. Резонанс від "Голготи" у харківському суспільстві був колосальний. На екскурсії, прямо як у двадцяті, приходили робітники цілими заводськими цехами. Відтоді наукове й експозиційне дослідження епохи двадцятих не припиняється ані у виставках, ані в науковій діяльності.

Із середини дев'яностих років XX ст. окремим напрямком осмислення стала для нас тема родинного формату в розвитку харківсько-слобідської літературної традиції. Цьому були присвячені, зокрема, виставки "Слобожанська родина" (1994) та "Сімейний портрет в інтер'єрі" (2006).

І нарешті, починаючи з відкритої 1998 року виставки "Споконвіку було Слово", задуманої як музейний простір для інтерактивних занять із дітьми від дошкільного віку, цей напрямок і сьогодні залишається для нас стратегічним мейнстрімом.

Сьогодення

Практично від моменту свого створення Харківський літературний музей працює над інтерактивними програмами – звісно ж, для того, аби сприяти легкому засвоєнню інформації з історії та теорії літератури, надати можливість повноцінного спілкування із найголовнішими експонатами – книгою і мистецьким Словом; зрештою – допомогти зануритись у ту чи іншу літературну епоху, дозволити відчути її зсередини, зрозуміти її суть і неповторну специфіку, отримати насолоду і віднайти спокій та затишок.

Звичайно ж, Літмузей не може існувати відірвано від найсучаснішого літературного процесу, тому вельми популярними є творчі акції, які проводять молоді українські письменники, – експериментальні, епатажні, напрочуд творчі та непередбачувані. Акції, де можна у довільній невимушеній атмосфері (іноді навіть за горнятком кави у затишному фотелі) поспілкуватись із молодими митцями, послухати їхні твори, розказати про свої враження, тут же отримати книжку з автографом або просто талановитий екслюзивний експромт, написаний тут таки особисто для замовника.

У Літмузеї навіть дорослим дозволено пограти! "Флірт" та квести, "Меморі", "Поетикус" та ходилка "Мандри Сковороди", пазли з текстів та карколомних абревіатур 1920-х років, філософські торби з загадковими, на перший погляд, речами – є улюбленими і популярними серед відвідувачів.

Поряд із програмами для дорослого і "серйозного" відвідувача втілюються у життя дитячі програми, причому для дітей різного віку – від дитячого садка до старшої школи – і різного статусу – від забезпечених і щасливих до дітей-сиріт і дітей із бідних родин. Діти можуть вільно рухатись експозицією, вільно торкатися і маніпулювати різними предметами, вигадувати і фантазувати, брати участь у майстер-класах,під час особливих заходів (як правило, влаштованих до дня Св. Миколая чи на Масляну) ласувати улюбленим печивом письменників...

Завітайте на музейні заняття . "Аліса в Країні Див", "Маленький принц", "Фольклор на подвір'ї", "Ласуни", "Знайомство з Роальдом Далом", "Хто живе під чарівною парасолькою?", "Легенди про музичні інструменти" – з нетерпінням чекають на вас. Життя в Літмузеї не припиняє своєї пульсації і ввечері. Наразі при музеї діють три клуби: волонтерський, кіно– та етновокальний.Кіноклуб – найстарший, це майже шість років якісного кіно, затишної атмосфери та динамічних обговорень.

Літмузей резонує радісні вібрації в етновокальному клубі. Якщо ваша пристрасть – співочий фольклор – просимо!!! І, нарешті, серце літмузейних клубів – волонтерський. Тут знайдеться місце кожному: і програмістові, і студентові-соціологу, і бухгалтеру, головне – намір проявляти себе в культурній сфері та альтруїзм. А Літмузей не залишається в боргу перед своїми помічниками: любов, вдячність та спеціальні заходи тільки для них! Якщо вам мулько лежати на дивані вечорами, знайдемо вам справу до душі разом…

Ольга БОНДАР





ЕТНОКУЛЬТУРА

"У ДУХОВНУ ВИСЬ"

Про відкриття виставки малярських робіт Ніни Данилейко

"Хто не знає пані Ніни Данилейко?", – цим питанням після спільної молитви Владика Ігор розпочав у неділю 29 вересня відкриття художньої виставки "В духовну вись" у Братському приміщенні Свято-Дмитрівської церкви. І – жодної піднятої руки. Дійсно, і пані Ніна, титар Свято-Юріївської парафії Полтави, як і її чоловік, філософ В.Данилейко, і всі їхні шестеро прекрасних талановитих дітей добре відомі не тільки у Свято-Дмитрівській церкві Харкова, а й у всій Харківсько-Полтавській єпархії. "От і я вважав, що знаю пані Ніну", – продовжує Владика, – поки мене не запросили у Києві подивитися в музеї Івана Гончара її малярські роботи. І ось перед вами сьогодні – не відображена видима реальність, а з християнського погляду переданий символами і алегоріями невидимий світ земного буття".

І дійсно, "птахи", "квіти", "риби" і "леви" – чи це не видіння Райського саду, як і "сонця", "веселки", "місяці" – безперервного Божого світотворення?!

Це бачення космічної гармонії українці передають з покоління в покоління – в орнаментиці рушників, у писанкарстві і хатньому стінописі, у музиці і народній пісні. І ця традиція сьогодні, як Боже невичерпне джерело, продовжується колом полтавської родини Данилейків.

Господь долучив пані Ніну до витоків Творення, з яких походить і на яких тримається культурна пам'ять українців, невипадково. Певно, щоб ми знову і знову мали можливість переконатися, що Любов, Мудрість, Краса, Добро споконвічні і актуальні повсякчас.

Як зазначив син майстрині, Кий Данилейко: "Оце і є суто народне – по формі і стилю – художнє розписувальне українське мистецтво. Українськіше, здається мені, не можна й намалювати… (…) І ці форми, лінії, кольори, ідеї – сучасні!! В усьому мені відчутно, що їх мальовано рукою (думкою) українки XXI століття".

Ольга РІЗНИЧЕНКО

P.S. У розмові пані Ніна зізналася, що після виставки у Німеччині один їхній місцевий заможний чоловік (як Ахметов – *пані Ніна*) вирішив збудувати у своєму містечку картинну галерею, щоб мешканці, яким так сподобалося її мистецтво (плакали від радості – *пані Ніна*), могли щоденно ним насолоджуватись!

ШЕВЧЕНКОВА УКРАЇНА

РОЗРИТА МОГИЛА

До 170-річчя написання вірша

Минає 170 років відтоді, як 29-річний Тарас Шевченко написав поезію "Розрита могила" – один зі своїх найвідоміших творів. І не побоюся стверджувати: цей невеликий, всього на 53 рядочки, вірш належить до найпатріотичніших творів української літератури.

Історія написання поезії така. У травні 1843 року Тарас Шевченко вперше після понад десятирічного перебування на чужині приїхав з Петербурга на Батьківщину. З рідного краю його, п'ятнадцятирічного юнака, пан-кріпосник силоміць вивіз на далеку північ як цілком безправну людину. Через 14 років він, завдяки величезній обдарованості, неординарному таланту, невтомній працьовитості і Божій допомозі, повертався в Україну не тільки вільною людиною, а й відомим на всю імперію поетом і художником, автором книжок – "Кобзар" і "Гайдамаки".

На той час у Наддніпрянській Україні практично не було письменних людей, які б не чули імені Шевченка, не читали його творів. Якщо не друкованих, то переписаних від руки. Вірші молодого поета викликали величезне захоплення в українському суспільстві. Вони нікого не залишали байдужим, були сприйняті, як свої, рідні. Легко запам'ятовувалися, оскільки за змістом, ритмікою і мелодикою мови нагадували народні пісні. Здавалося, українці давно чекали на появу такої геніальної людини як Тарас Шевченко і таких патріотичних, гуманістичних творів. Саме тому окремі з них відразу поклали на музику самодіяльні композитори, їх поширювали мандрівні кобзарі.

Вирушаючи в дорогу, Тарас знав, що Вітчизна чекає на його приїзд, що зустріне його, як вірного сина, який прославив її своїм щирим словом. Разом із тим, очевидно, на його уявлення про Україну, якої він давно не бачив, впливали романтичні спогади дитячих і юнацьких років.

Прибуття молодого поета на Батьківщину викликало велику радість серед шанувальників і прихильників його таланту. На запрошення поміщиків-українофілів Тарас гостював у їхніх маєтках, де спілкувався не тільки з інтелігенцією, але й з кріпаками. Він мав нагоду вивчати життя простих людей, розширити знання про дійсність і під час кількамісячної подорожі по Україні. Всюди, де не бував, Тарас бачив не тільки блиск панських палаців, а й тяжку неволю і зубожіння українців, пригноблених Москвою й місцевим різнонаціональним панством. І проймався синівським співчуттям до горя свого народу. А вроджений протест проти будь-якої несправедливості викликав велике обурення і праведний гнів у чистій його душі.

Як людина, що розумом і серцем гостро сприймає дійсність, вміє аналізувати й узагальнювати явища і блискуче володіє словом, Т. Шевченко не міг не викласти на папері свої думки і почуття. Проте, як не дивно, але впродовж декількох місяців він нібито з незрозумілих причин не квапився висловити поетичним словом своє ставлення до всього неприваблиливого і злого, побаченого в Україні. Може, він щось і писав, але не оприлюднював, бо ставився дуже вимогливо до своєї творчості. Безперечним є те, що в його душі тривала якась невидима для сторонніх внутрішня робота. Т. Шевченко не належав до тих авторів, хто щодня писав десятки чи сотні рядків. Писав нечасто, але вагомо.

Мабуть, потрібен був зовнішній поштовх до того, щоб усе наболіле, що зібралося на душі, зафіксувати у сконцентрованому вигляді. Привід трапився в жовтні. Їдучи з Яготина, де він гостював у Рєпніних, у Березань до фольклориста Платона Лукашевича, Тарас побачив, як неподалік шляху якісь люди розкопували давню могилу. Численні кургани ще й нині трапляються в цій місцевості – на полях і в селах Яготинського, Баришівського й Бориспільського районів. Тоді ж, 170 років тому, було їх значно більше.

І тут стався блискавичний, вулканічний вибух поетових емоцій, почуттів, пристрастей. Він раптом усвідомив, що Україна, потрапивши під владу російського царату, стала подібною до могили, в якій поховані народні сподівання на кращу долю.

"Розрита могила" варта десятків і сотень творів інших талановитих авторів, які також писали про тяжке життя нашого народу під окупаційним московським гнітом. Але ніхто з них до Тараса Шевченка ні в українській, ні у світовій літературі не висловлював у такий глибинний спосіб своєї любові до поневоленої Вітчизни.

Композиційно твір нагадує діалог – коротке запитання автора і розгорнута відповідь України про причини своєї недолі. Починається вірш як молитва. Поет звертається до сплюндрованої, але дорогої Батьківщини найніжнішими словами, що йдуть з глибини серця: "світе тихий", "краю милий", "моя Україно", "мамо". З уявної відповіді матері-Вітчизни випливає, що причиною нещасть України стала втрата нею державності й перехід з вини Богдана Хмельницького у підлеглість Московії. Саме через це не український народ, а окупант-москаль господарює в нашій Батьківщині, багатствами України заволоділи різноплемінні зайди, а її сини вигнані на чужину. Ворог не поводив би себе так нахабно, якби йому не допомагали "перевертні" й "недолюдки" "матір катувати". Закінчує поет свій вірш сподіванням на те, що воля ще повернеться в Україну, а плач і журба проминуть. Отже, Тарас Шевченко навіть у найчорнішу добу чужоземного гноблення і плюндрування України окупантами вірив у її світлу долю. Свою непохитну віру він передав читачам. Тому поезія відразу здобула велику популярність.

Вірш "Розрита могила" започаткував новий, яскравий період у творчості поета. Ця поезія свідчить, як поглибилася радикалізація Шевченкового світогляду. У його свідомості викристалізувалася національна ідеологія. Настав час розквіту і зрілості таланту. Слідом за "Розритою могилою", через чотири місяці, у Москві, він напише ще радикальніший і болісний вірш "Чигрине, Чигрине".

Влада завжди страшенно боялася протестного пафосу й бунтарського, патріотичного духу у творчості поета. І не тільки московсько-царська. А й радянсько-комуністична. Остання, на словах визнаючи геніальність і революційність Тараса Шевченка, під час видання його творів безпардонно вилучала з них деякі твори, в тому числі згадані вище, інші перекручувала, спотворювала їхній зміст.

Вважаю, що українським політикам, особливо найвищим посадовцям, для того, щоб правильно керувати державою, треба щодня уважно читати, навіть ретельно вивчати твори нашого геніального поета і мислителя. Щоб міцно затямити, чим завжди оберталися для України "союзи" з Москвою. Щоб ніколи не забувати, що насправді стоїть за її улесливими, "медоточивими" словами про братерство, дружбу, готовність прийти на допомогу тощо. Тому перш, ніж ухвалювати доленосні політичні рішення, зокрема з питань геополітичного вибору України, вони мають "радитися" з нашим національним пророком Тарасом Шевченком.

Отож, знаймо: великою неправдою є те, що причинами народного зубожіння, перманентних економічних, фінансових і соціальних криз, усіх негараздів і невдач є брак ресурсів, технологій, ринків, золотовалютних резервів тощо. У цьому нас настирливо силкуються переконати найвищі посадовці. Для всіх, хто має уявлення про світовий досвід руху держав і народів до процвітання, очевидним є інше. Найголовніша і справжня причина ганебного відставання України від інших, благополучних країн Європи і світу – елементарна відсутність розуму, моральності, мудрості, професіоналізму й патріотизму в керманичів.

Якби впродовж усіх років незалежності нами керували державники, духовні українці, люди шевченківського гарту, а не "перевертні" й "недолюдки", "раби, підніжки, грязь Москви", вони б твердо усвідомили: Україна – держава самодостатня. А її народ – талановитий, працьовитий, дбайливий і мудрий, – нічим не гірший від своїх заможних і щасливих європейських сусідів. Тому має жити не гірше за них. А з урахуванням географічного розташування України і її колосальних природних багатств – навіть значно краще. Стає очевидним: нам для щасливого, заможного комфортного життя не потрібні ні дорогий російський газ, ні їхнє тлумачення нашої історії, ні їхня мова, ні церква, ні "культура". Ні навіть їхній флот. Найбільше нам потрібна українська, шевченківська влада. Отож, як і Тарас Шевченко понад півтора століття тому, нетерпляче чекаємо приходу апостолів "правди і науки" і свого Вашингтона з "новим і праведним законом".



Тарас ШЕВЧЕНКО

Розрита могила

Світе тихий, краю милий,
Моя Україно,
За що тебе сплюндровано,
За що, мамо, гинеш?
Чи ти рано до схід сонця
Богу не молилась,
Чи ти діточок непевних
Звичаю не вчила?
"Молилася, турбувалась,
День і ніч не спала,
Малих діток доглядала,
Звичаю навчала.
Виростали мої квіти,
Мої добрі діти,
Панувала і я колись
На широкім світі,
Панувала… Ой Богдане!
Нерозумний сину!
Подивись тепер на матір,
На свою Вкраїну,
Що, колишучи, співала
Про свою недолю,
Що, співаючи, ридала,
Виглядала волю.
Ой Богдане, Богданочку,
Якби була знала,
У колисці б задушила,
Під серцем приспала.
Степи мої запродані
Жидові, німоті,
Сини мої на чужині,
На чужій роботі.
Дніпро, брат мій, висихає,
Мене покидає,
І могили мої милі
Москаль розриває…
Нехай риє, розкопує,
Не своє шукає,
А тим часом перевертні
Нехай підростають
Та поможуть москалеві
Господарювати,
Та з матері полатану
Сорочку знімати.
Помагайте, недолюдки,
Матір катувати".

Начетверо розкопана,
Розрита могила.
Чого вони там шукали?
Що там схоронили
Старі батьки? Ех, якби-то,

Якби-то найшли те, що там
схоронили,
Не плакали б діти, мати
не журилась.

9 жовтня 1843 року, Березань

Анатолій КОВАЛЬЧУК,
голова Бориспільського об'єднання
Всеукраїнського товариства
"Просвіта"
ім. Тараса Шевченка

ЦЕ – НАША ІСТОРІЯ

РЕВОЛЮЦІЯ НА ГРАНІТІ



В'ячеслав КИРИЛЕНКО

23 роки тому, 2 жовтня 1990 року, у цей день ми вийшли на Площу.

Розпочали цю справу декілька десятків студентів. Продовжили – сотні. Підтримали у Києві десятки – а по всій Україні – сотні тисяч людей, вже далеко не тільки студентів.

За рік з невеликим "ЗА" НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ проголосували МІЛЬЙОНИ.

В цьому і наша заслуга, дорогі побратими по холодному київському граніту жовтня 1990-го.

Слава Україні!







ГОМІН ІСТОРІЇ

Українська церква в містечку під Парижем





Фрагмент пам'ятника Анні Ярославні в Санлісі

27 вересня 2013 українська Єпархія святого Володимира в Парижі на чолі з єпископом Борисом (Гудзяком), президентом Українського католицького університету, придбала церкву в Санлісі (45 км від Парижа) поряд із Абатством святого Венсана, яке заснувала королева Франції Анна Ярославна в 1060 році. Саме в Санлісі в XI столітті мешкала донька Ярослава Мудрого. З листопада ця церква функціонуватиме як храм УГКЦ, при якій діятиме культурний центр Анни Ярославни, мета якого – представляти українську культуру та розвивати українсько-європейську співпрацю.

Двері новопридбаного храму відкриються для всіх охочих 16 листопада. У цей день тут відслужать урочисту Архиєрейську Літургію. А 17 листопада українці зможуть взяти участь у поминальній Архиєрейській Літургії в соборі Паризької Богоматері, щоб спільно помолитися за жертв Голодомору.

"Сьогодні великий день для української громади в Парижі, у Франції, в усій Європі, і, зрештою, для усіх українців, хоч би де вони були. Ми придбали церкву в Санлісі, королівському містечку, у якому мешкала Анна Ярославна, відома в світі як Анна Київська, королева Франції. Цим церковним і юридичним актом ми засвідчили, що джерела української християнської європейської традиції живі та життєдайні", – поділився радісною звісткою владика Борис (Ґудзяк).

Він також зазначив, що церква буде носити ім'я страстотерпців Бориса і Гліба, рідних дядьків Анни. "Борис і Гліб представляють чесноту, яка нам сьогодні найбільше потрібна, – любов і злагоду між братами, відмову від братовбивчої боротьби. Анна ж представляє високу культуру і європейськість та християнську духовність", – наголосив єпарх Паризький.

Уже невдовзі ця церква відкриє свої двері для всіх охочих. Також тут діятиме культурний центр.

За його словами, те, що підписання документів про купівлю цієї церкви відбулося тепер, є дуже символічним, адже саме зараз вся прогресивна українська і світова громадськість надіється на зближення України та Європейського союзу.

Церква була придбана за 203 тисячі євро на пожертви українців з України, Франції, Англії, Сполучених Штатів та Канади. За попередніми підрахунками на ремонт та облаштування потрібно 1,5 мільйона доларів США, адже церква вже майже століття не діяла як храм, а була в приватній власності. За словами владики Бориса (Ґудзяка), ремонт розпочнеться наступного року. "Церква є з тесаного каменю, в структурно дуже доброму стані. Вона має також великі підземелля, у яких є катакомби з римських часів. Будівлю буде розділено на дві частини – каплицю та культурний центр, метою останнього буде представити Україну в контексті європейської історії і культури. Це символічно, адже саме Анна Ярославна стала першою з України, яка була зафіксована в європейській історії", – наголосив єпископ.

Проектом передбачено, що у приміщенні церкви діятимуть виставки та відбуватимуться різноманітні культурні заходи. Центр Анни Ярославни повинен стати для французів, українців Франції, українців в Україні і в діаспорі місцем, де в Європі шанують українську культуру і розвивають українсько-європейську співпрацю.

За матеріалами ЗМІ

АНОНС

ЗАПРОШУЄМО НА ВИСТАВУ

Напередодні великого свята Покрови Пресвятої Богородиці нагадаємо, що особливе значення цього свята в новітній історії нашого народу є те, що саме на цей день припадає створення легендарної Української Повстанської Армії (УПА) – спадкоємниці Українського Козацтва. **Запрошуємо Вас на виставу "Чорна рілля", яка відбудеться 14 жовтня 2013 року у приміщенні Будинку вчених НАНУ, за адресою: вул.Володимирська, 45-а.**

Початок вистави о 19.00.

"Чорна рілля. Любов і Смерть Степана Бандери" – це трагедія на одну дію про останній день життя і загибель провідника українських визвольних змагань. Використовуючи суто театральні засоби, автор створює ситуацію, де герой п'єси зустрічається зі своїм убивцею за декілька годин до трагічної смерті. Кат і жертва – Богдан Сташинський і Степан Бандера спілкуються приязно і невимушено, розмовляючи про любов і ненависть, життя та смерть, жертовність і зраду.

Наш колектив є колом патріотів, яким не байдужа доля України, української мови, українського мистецтва і власне українського театру, який є тим високим олтарем, з якого і проголошуються всі національні цінності українства.

Отож, запрошуємо на виставу.

З повагою, адміністрація театру української традиції "Дзеркало".

Наші контакти: (044) 568-98-40, (096) 505-22-06 – Слободецький Дмитро – головний адміністратор.
Вартість квитків – від 40 до 70 грн.
e-mail: ukrtrad@mail.ru
www.dzerkalo.kiev.ua

НА ПУЛЬСІ

ФУНДАЦІЯ ім. ЄВГЕНА ЧИКАЛЕНКА

Напередодні Європейського Дня Мов, який за рішенням Ради Європи щорічно відзначається 26 вересня в усіх країнах Європейського Союзу, в Києві, в Будинку Спілки письменників, відбулося засідання Ініціативної групи зі створення Оргкомітету для проведення установчих зборів "Народної фундації протидії зросійщенню українців ім. Євгена Чикаленка".

Ініціатори створення нової, а головне, дієвої громадської організації заявили, що в Україні, внаслідок прийняття "мовного закону Ківалова-Колісніченка", спостерігається нова хвиля зросійщення українців, яку під надуманим приводом дотримання "прав чєловєка" проводять представники нинішньої влади за активної підтримки проросійських сил і відповідних структур самої Російської Федерації та за пасивної поведінки опозиційних політичних й громадських структур, які зобов'язані були організувати широкий громадський опір новітній політиці зросійщення українців. І все це робиться під заяви представників вищих органів держави про європейський вибір України!

На засіданні Ініціативної групи, після гострої конструктивної дискусії учасників, ухвалено рішення про створення Оргкомітету для проведення установчих зборів "Народної фундації протидії зросійщенню українців ім. Євгена Чикаленка" з можливою корекцією щодо назви організації. Як варіант була озвучена пропозиція: "Народна фундація з українізації України ім. Євгена Чикаленка" зі скороченою підназвою: "Спадок (скарб) Нації". Євген Чикаленко – відомий в минулому столітті український фундатор багатьох українських добродійних справ, зокрема, видавець знаменитої газети "Рада". Йому належить крилатий вислів: "Легко любити Україну до глибини душі, а треба любити її до глибини кишені!". Зібрання привітав з гарним починанням та пообіцяв всіляке сприяння внук Євгена Чикаленка – професор Євген Іванович Чикаленко.

Оргкомітет майже одноголосно обрав статутну комісію та ухвалив рішення про проведення Установчих зборів нової організації 8 листопада – напередодні Дня української писемності і мови. Головою оргкомітету обрано знаного громадського діяча, народного депутата попередніх скликань Юрія Гнаткевича, відомого своєю безкомпромісною боротьбою за українську мову та за українське обличчя наших міст і сіл. Статутну комісію погодився очолити Голова Українського юридичного товариства – Олег Березюк. Члени Оргкомітету вирішили оприлюднити витяг з проекту Статуту "Народної фундації ім. Євгена Чикаленка", сподіваючись на широку громадську дискусію та долучення до фундації в найближчому часі багатьох представників українського національно-патріотичного середовища. Майбутня організація задумується її засновниками згідно із статутними і програмовими засадами діяльності як Фонд всенародної матеріальної підтримки громадських і політичних ініціатив і власне самої фундації та нині діючих громадських організацій.

Подаємо контактні телефони та електронну адресу Оргкомітету: 098-90-89-130; 066-46-75-411; e-mail: uvhnat@i.ua

Георгій ЛУК'ЯНЧУК, член оргкомітету

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

НЕПРАВИЛЬНО	ПРАВИЛЬНО
Ґеноцид проти народу…	Ґеноцид народу…
Зацвіли георгіни…	Зацвіли жоржини…
У глибину території…	Углиб території…
Він був високого росту…	Він був високий на зріст…
Силою забирали…	Силоміць забирали…
Питтєва вода…	Питна вода…
Різні новини…	Усякі новини…
Рукоположена людина…	Висвячена людина…
Сідальний нерв…	Сідничний нерв…
Справа тонка…	Справа делікатна…
Поступили заяви…	Надійшли заяви…
Цей нещасний випадок потряс усіх…	Цей нещасний випадок вразив (приголомшив) усіх…
Представив програму…	Подав програму…
Приносити неприємності…	Завдавати прикрощів…
Шкоди не причинять…	Шкоди не завдадуть…
Всеохоплюючий…	Всеохопний…
Зловіщий…	Зловісний…
На перших порах…	Спочатку, поперваx…
Писати прописсю…	Писати (цифри) літерами…
Поселити по сусідству…	Поселити в сусідстві..

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **"Особливості правопису, відмінювання та походження імен", "Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання", "Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів", "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв"** можна замовити тел. 044-353-19-77, моб. 095-718-98-00, 068-789-59-12, e-mail: voloschak@yandex.ru

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна